

Kościół pw. św. M. Kolbe

kaplica szpitalna, przez Jana z Parzniewa z synami, czyli tego samego muratora, który wykonał kościół Matki Bożej na wzgórzu Loret. Na szczególną uwagę zasługuje znajdująca się w jego wnętrzu, częściowo zachowana, polichromia na ścianach nawy i prezbiterium pochodząca z lat 1519-1529. W latach 1518-1519 król Zygmunt Stary ufundował, przy kościółku tzw. szpital, czyli dom opieki dla osób chorych, starych, którzy w zamian za udzieloną im opiekę, mieli obowiązek codziennego modlenia się za swoich darczyńców.

W tym samym okresie dziejowym, 2 km za miastem sukiennik sierpecki Orowaz funduje kościół św. Krzyża, na cmentarzu grzebalnym dla ofiar morowego powietrza. Już w wieku XVII wymagał on gruntownego remontu, którego nie podjęto. W 1797 roku świątynia zawaliła się, pozostały z niej tylko ruiny.

Pierwszym kościołem drewnianym w mieście, był wybudowany na podgrodzium kościół św. Wawrzyńca, według akt wizytacji biskupiej z 1775 roku, była to fundacja Wielmożnego Dembowskiego, podkomorzego płockiego, czyli budowę kościoła należałoby umieścić według tej informacji w latach 1561-1563. Kościółek był drewniany, niewielkich rozmiarów z jednym ołtarzem, uległ całkowitemu zniszczeniu w czasie przemarszu wojsk napoleońskich w 1813 roku.

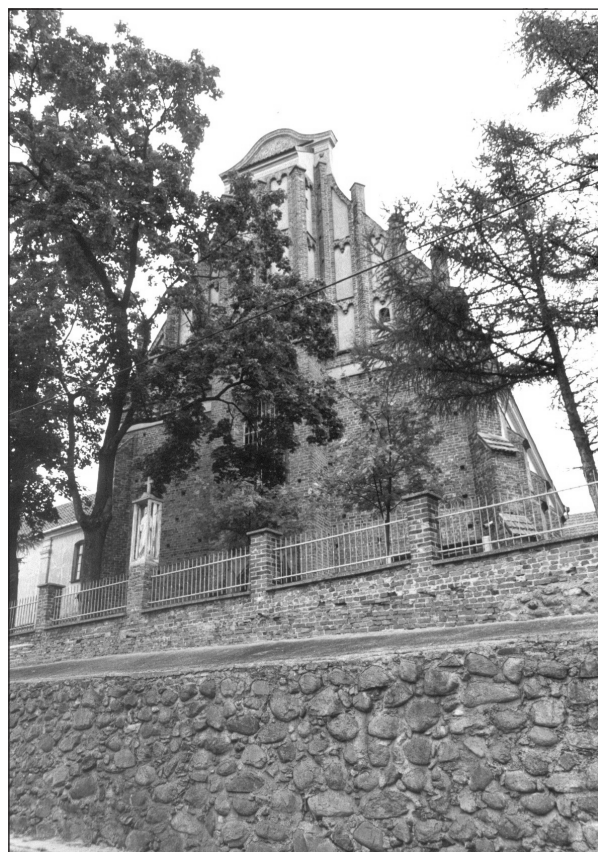
W bezpośrednim sąsiedztwie Kościoła Matki Bożej sierpeckiej, wybudowano także, niewielkich rozmiarów kościół drewniany Św. Rocha, była to fundacja Mikołaja Kempkiego z roku 1621, czyli jeszcze przed przybyciem sióstr benedyktynek do Sierpca. Niewykluczone, że swój udział w budowie kościoła miała też Zofia Potulicka, późniejsza fundatorka klasztoru, gdyż w latach następnych, już po przybyciu Sióstr pełnił on funkcję kaplicy zakonnej i miał bezpośrednie połączenie ze stojącym już wówczas drewnianym klasztorem. Niewielkich rozmiarów, trochę oddalony od kościoła Matki Bożej, zapewniał ciszę i spokój modlącym się zakonnicom. W czasie pożaru w 1794r. obiekt uległ całkowitemu spaleni i nigdy nie podjęto próby jego odbudowania.

Z pośród wymienionych sześciu obiektów sakralnych, tylko kościół farny św. Wita, był parafialnym, reszta podlegała sierpeckiemu proboszczowi, do którego należało dbanie o prawidłowy przebieg kultu i on także zajmował się sprawami gospodarczymi i administracją całej parafii.

Połowa wieku XVII to okres szczególnie niepomyślny dla miasta. W wyniku wojen szwedzkich zostaje ono zniszczone i popada w ruinę. Sierpc zamieszkuje wówczas ok. 300 osób, nie są oni w stanie podjąć się odbudowy i rozbudowy miasta. Dopiero wiek XVIII przynosi niewielką poprawę gospodarczą. W tym czasie wybudowany zostaje nowy, murowany budynek klasztoru i odnowiony w stylu barokowym kościół farny i kościół Matki Bożej.

Siódmy obiekt sakralny w mieście wzniesiono dopiero w latach 1911-1913 dla potrzeb parafii ewangelickiej, w stylu neogotyckim, według projektu architekta Bolesława Zienkiewicza. Po II wojnie światowej przeszedł on na własność parafii sierpeckiej i nosił nazwę „kościół szkolnego”. Dopiero w 1981 roku utworzono w nim parafię św. Maksymiliana Kolbe, a w latach następnych podjęto się znacznej rozbudowy obiektu.

Z wszystkich wymienionych obiektów sakralnych, do naszych czasów przetrwały, pomimo licznych wojen i pożarów,

Kościół klasztoru.
Autor fot. W. Wiśniewski

które nawiedzały miasto na przestrzeni wieków, cztery kościoły. Nadal pełnią one swoje funkcje liturgiczne i dają świadectwo, iż Sierpc był przez całe wieki miastem „bogatym i ludnym”, cenionym nie tylko na Mazowszu, ale i poza granicami tej dzielnicy.

Danuta Nawrocka Nowak